

Průvodní list

- divadelní hra obsahuje 7 obrazů mezi kterými se trochu upravuje scéna – vše popsáno ve scénáři
- hra je pro čtyřicet herců a dva vypravěče, ale některé role je možno zdvojit
- kostýmy si vyráběli herci sami – zjišťovali charakter postavy a módu z doby své postavy
- herci též sami vytvářeli nápisy s důležitými daty
- hru jsem hrála s celým ročníkem na konci školního roku a měla obrovský úspěch nejen u rodičů, ale hlavně u dětí, které si z ní pamatovaly mnoho informací pro další studium dějepisu
- nacvičování trvalo přibližně dva měsíce, kdy jsme se scházeli jednou týdně na dvě hodiny nebo jsem nácviku občas věnovala hodiny výtvarné výchovy či pracovních činností – výroba důležitých rekvizit

Dějiny českého národa našima očima

OBRAZ 1 (*Praotec Čech, Libuše, Kazi, Teta*)

vypravěč: *Dobré odpoledne.*

Srdečně vás všechny vítáme na jedinečném shrnutí historie naší země v podání nás - žáků pátého ročníku.

Před mnoha a mnoha lety žilo na našem území velmi málo snad už lidí, dalo by se říci, kteří pouze kámen měli jako zbraň i obydlí. Doba kamenná se tomuto období říkalo. Později bronz a nakonec železo osvědčilo se více než kámen a lidé začali v domech žít a civilizací se nazývat.

Mnoho národů se na našem území vystřídalo: Keltové, Germáni a ...ale copak, někdo přichází...

Praotec Čech (drápe se na Říp – je na PC): Až nahoru na tuto horu musel jsem vylézt, abych se mohl po okolí rozhlédnout. (rozhlíží se) Ach, toto je ta země zaslíbená, mlékem a medem oplývající! Pro nás Slovary jako stvořená. Ale, ale, kdopak to za mnou váží krok, že by to byl kníže Krok? Ne ne, jedna z jeho švarných dcer to je...

(přichází Libuše, zívá)

Vítej, Libuško, snad se Ti něco nezdálo, že by zase nějaká předtucha či vize? (k divákům): Že by něco odkoukala z televize? (odchází k PC)

Libuše: Ach, já ubohá, po smrti otce Kroka na trůně sama sedím. Sestřičky moje, pojdte mně poradit, co dál s touto (máchne rukou) zemí...

(přichází Kazi a Teta)

Kazi: Já být sestřičko sebou, rozhodně bych se vdala. (otočí se k lidem) Ó, jak já bych se vdávala!!! Jééé, podívejte holky, támhleten kanec! Zachraň se, kdo můžeš!

Teta: Kazi, pohleď, kanec je chycen nějakým mužem.

To je přece Bivoj! A nese kance jen tak na zádech směrem k nám.

Kazi: Teda, to je ale fešák. Libuško, promiň, vdávat se budu já – jsem z vás přece nejstarší. Bivoji... (mává, culí se a odchází)

Libuše: A co ty sestro Teto, co ty mi poradíš ohledně vládnutí?

Teta: Já bych nechala postavit pořádný hrad a tam bych se věnovala přemýšlení a tak.

(podívá se do dálky) Podívej támhle ten kopec nad řekou Berounkou, ten se mi zdá ideální. Měj se tu dobře, sestro, a kdybys potřebovala ještě s něčím poradit, zajed' za mnou na můj hrad. Bude se jmenovat Tetín. (mává a zaleze ke mně, na PC Tetín)

Libuše: A co já tady? Zase sama. Vezmu si příklad z obou. Vdám se. Třeba za Přemysla Oráče (k lidem): Jeho jméno zní chytře, a postavím hrad – Libušín.

Nedaleko něj vyrostě město. (kuká směrem k PC - Praha) Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkat. (směrem k divákům): Sice jen chvilku a ne moc, ale nevadí. Jakpak bychom ho mohli nazvat? (kašle): Tady je ale prachu, mám na něj alergii... Už vím, Praha se bude to město jmenovat...

vypravěč: *Ať už to byla pravda, či ne, jisté je jedno: Slované se usadili na našem území a Praha se začíná pomalu rozrůstat...*

OBRAZ 2 (Bořivoj, Ludmila, Konstantin, Metoděj, Drahomíra, sv. Václav, Boleslav, sv. Vojtěch, sv. Prokop, Sv. Anežka)

(přichází Bořivoj a Ludmila)

Ludmila: Muži můj, kníže, Bořivoji, pospěš, na Moravu je velmi dlouhá cesta.

Bořivoj: Už tam brzo budeme. Prý k nám až z Byzantské říše – ze Soluně – ti bratři dorazili, pokřtí nás a budeme společně křesťanství šířit ve slovanském jazyce.

(na scénu Konstantin a Metoděj, nápis 863)

Konstantin: Bratře Metoději, dlouhou, dlouhou cestu máme za sebou. Snad nebyla marná, co myslíš?

Metoděj: Doufám, že ne. (k lidem) Podívej, co je tu pohanů všude kolem. Křesťanství pomalu ani nerozumí. Pomůžeme jim, bratrům Slovanům, aby se jim lépe žilo ... i psalo!!

Bratře Konstantine, nevzal sis náhodou ráno moji svatozář? Nějak mě tlačí. (vymění si svatozáře)

Konstantin: Měl jsi pravdu, bratře Metoději, cítím se mnohem lépe. Podívej tamhle, další pohané se chtějí nechat pokřtít. Prý kníže Bořivoj a jeho žena Ludmila. (pocákají je trochou vody). A je to. A teď to písmo musíme zjednodušit.

Metoděj: Jdeme na to. (odchází oba)

Ludmila: Cítím se jako křesťanka, ale ta svatozář by mi také jistě slušela.

Bořivoj: Dočkáš se, drahá! Na nic se nemá spěchat! Snad teď po křtu povedu svoji zemi k rozkvětu. Jdu se zeptat na to písmo, ať my, česká knížata, staneme se gramotnými. (odchází)

vypravěč: *Po Bořivojově smrti se vlády ujali jeho synové. Nejprve Spytihněv a pak Vratislav s manželkou Drahomírou, která si po smrti svého muže dělá nárok na trůn, protože syn Václav je ještě malý.*

(přichází Drahomíra s „malým“ Václavem a miminkem Boleslavem.)

Drahomíra: Václave, nezlob a buď hodný. Maminka musí vládnout, tak se o tebe a Boleslava postará babička Ludmila. (předá mimino Boleslava a jde opodál vládnout)

Ludmila: (dá pod stůl miminko Boleslava) Milý Václave, buď spravedlivý, žij svůj život v pravdě a lásce, buď vzorem pro všechny své poddané po celá staletí.

Drahomíra: Ludmilo, co to učíš mého syna? (k lidem) Ach, ta ženská mě ale štve! To se musí změnit! Kdo by mi mohl pomoci? Tunno, Gommone (zavolá ke dveřím a s Václavem odchází)

Ludmila (utáhne si šátek kolem krku): Tunno, Gommone, proč jste to udělali? (zemře – vezme si svatozář)

(přichází sv. Václav)

sv. Václav: Babičko, svatou se staneš a z kamene pode mnou budeš po staletí státi na mém - Václavském - náměstí, to bude odměna za tvůj svatý život. A já se budu snažit vládnout podle tvých rad – v pravdě a lásce.

(nápis Stará Boleslav, 28. 9. 935 nebo 929?, kostel na PC)

Boleslav (přichází): Už se nemohu dívat na to, jak všem vycházíš vstříc bez boje, bratře. Snažíš se se všemi domluvit po dobrém. Všude se snažíš šířit křesťanství.

Jen v boji se ale ukáže pravý muž, já bych byl lepším panovníkem než ty! (tasí meč a začne s Václavem bojovat – pak ho bodne, zatváří se nešťastně a při útěku volá) Tohle jsem nechtěl, bratře!!

Václav: Boleslave, tento čin v hodinách vlastivědy jistě Ti zapomenut nebude!!! (vezme si svatozář a jde k Ludmile)

(na PC obraz nebe)

vypravěč: *Ať už to udělal Boleslav a jeho družina schválně či ne, stal se panovníkem a české země vedl dobře.*

vypravěč: *To se nám to nebe ale rychle plní, a hledíme, další svatí přicházejí.*

Sv. Vojtěch: Tak tak jsem utekl tomu masakru, jež provedl Boleslav II. v roce 995 a stejně jsem smrti neunikl. Já, téměř poslední Slavníkovec, v Prusku mne pádlem umlátili. Hrůza. Naštěstí do té doby jen dobro a lásku jsem šířil (sepne ruce a jde k Ludmile a Václavovi)

Sv. Prokop: Sázavský klášter jsem s knížetem Oldřichem založil, chudým a nemocným pomáhal, čerta do pluhu zapřáhl, tak jsem tady, přátelé.(jde k ostatním svatým)

Sv. Anežka: (k divákům) Kdybych byla mužem, trůn bych díky Zlaté bule sicilské, kterou otec roku 1212 obdržel, zdělila. Jsem ale žena...Vdát mne tatínek Přemysl Otakar I. chtěl, ale já do kláštera odešla a život v chudobě si vybrala. O nemocné a trpící se starala. (mluví k ostatním svatým): Víím, dlouho tu na mne čekáte, až v roce 1989 za svatou mne prohlásili, tak se nezlobte.

OBRAZ 3 (Eliška Přemyslovna, Jan Lucemburský, Karel IV., Anna Svídnická, Alžběta Pomořanská, Zikmund, Jan Hus, Jan Žižka)

vypravěč: *Z rodu Přemyslovců byl asi nejslavnější Přemysl Otakar II – král železný a zlatý, který vyhrál mnoho bitev, až ta na Moravském poli se mu stala osudnou.*

Ale všechno jednou skončí, i éra Přemyslovců. Poslední mužský potomek zemřel v roce 1306.

(Přichází Eliška Přemyslovna)....A jejej, kdopak to jde, že by Eliška Přemyslovna, sestra zesnulého krále Václava III?

Eliška Přemyslovna: Za koho se mám já chuděra provdat, abych zachránila české království před Eliškou Rejčkou a Habsburky? (zasní se) Měl by být silný, udatný a krásný!

(přichází Jan Lucemburský)

Eliška Přemyslovna (otevře oči): To je on, mého srdce šampión! Snad mne bude mít rád, bude stále se mnou a postará se i o naše děti. (Ukloní se Janovi, zatočí se spolu a Eliška odchází)

Jan Lucemburský: Já jsem toho pro české země tolik udělal! Sice jsem tam moc často nepobýval, ale velké území jsem ve válkách vybojoval, důležité dohody s evropskými panovníky uzavřel, silného a statečného syna zplodil a do Francie na výchovu poslal.

A i když jsem už starý a téměř slepý, jdu do boje zas, protože (jde poslepu) toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal!!!(přibíhá Karel IV.)

Karel IV: Otče, neblázněte, vždyť už nic nevidíte, nemáme šanci zvítězit v této bitvě u Kresčaku!

Jan Lucemburský: Karle, synu, uteč, české království tě potřebuje! Buď lepším králem, než jsem byl já a snad jednou i císařem ... (zemře)

Karel IV. Co si jen počnu bez otce? Do Prahy se přestěhuji, univerzitu založím a nějaký ten hrad bych mohl nechat postavit. U Prahy Karlštejn (na PC), na Šumavě Kašperk (na PC) a u Středozevního moře celé město-Monte Carlo.

Chtělo by to také trochu rozptýlení. Čtyři manželky bych mohl mít, Blanka z Valois se mi líbí, Anna Falcká (ukazuje na PC), Anna Svídnická (přichází s miminem)

Anna Svídnická: Syn Václav IV. jednou bude vládnout (ukáže dítě). Bude jistě statečný a spravedlivý panovník jako ty, muži můj. Nebo snad ne?

(k lidem) Co to povídáte? Že nechá umučit Jana Nepomuckého, bude zastávat neutrální postoj vůči kacířům a zemře, až se dozví o pražské defenestraci? To snad ne! A kdo by po něm vládl? (lomí rukama a odchází)

Karel IV: A Alžběta Pomořanská (přichází se Zikmundem), ta také stojí za hřích! A těch dětí!
(pohládí Zikmunda a odchází)

Alžběta Pomořanská: To je jednoduché, kdo bude potom vládnout vid', ty můj chlapečku roztomilý. (hladí ho po vláskách)

Zikmunde, Zikmunde, jak krásné vlásky máš, snad Tě kvůli nim nebudou jednou ve vlastivědě ošklivě nazývati, nebo snad tvá povaha nebude úplně dobrá? Snad s někým spory budeš mít? (odchází)

Zikmund: Já a spory? Vše se snažím vyřešit. Evropa má problém, hádají se nám papežové. Svolám tedy do Kostnice koncil – (k lidem) sjezd biskupů – a udělám reformu církve. Už je na čase. Pozvu i mistra Jana Husa, aby tam své učení obhájil, snad se mu tam nic nestane.

(přichází Jan Hus – sepjaté ruce, PC Betlémská kaple)

Jan Hus: Lidé, podívejte se, jak žijete, jak církev žije! Odpustky jim dáváte za své hříchy místo toho, abyste se polepšili. Nikdy neodvolám své učení, i kdyby život mě to mělo stát!

(Zikmund ho spoutá - na PC oheň, Jan Hus umírá- nápis Kostnice 6. 7. 1415)

(přijíždí Jan Žižka na koni)

Zikmund: Stůj, ty lapko jednooký, co se v Čechách roztahuješ? (bojují spolu a Zikmund uteče)

Jan Žižka: Mistře Jane, my husité, tví bratři, Tě pomstíme! Už vidím hrad Rabí (PC), ten dobudeme a potáhneme dále. Do boje!!!!

vypravěč: *Pozor Jane!*

Jan Žižka: (chytne se za druhé oko): Tak už nevidím nic, ale nevadí, bratře Prokope Holý, veď naše vojsko alespoň tak, jako já! Snažil jsem se ze všech sil dobro do českých zemí přinést, snad po mně alespoň nějakou ulici pojmenují! (zní píseň Ktož jsú Boží bojovníci – Jan Žižka odchází)

vypravěč: *Nic netrvá věčně a i radikální husité jsou v roce 1434 u Lipan poraženi.*

(vrátí se Zikmund)

Zikmund: A teď si svou vládu užiji dosyta! (mne si ruce)

vypravěč: *Moc se, Zikmunde, netěš, za tři roky budeš pohřben i ty a rod Lucemburků vymře po meči.*

OBRAZ 4 *(Ján Jesenský, Jan Amos Komenský, Jan Mydlář)*

vypravěč: *Po Zikmundově smrti je lidmi zvolen Jiří z Poděbrad, který ale není z královského rodu, a tak se na trůn dostávají polští Jagellonci. Kromě Vladislavského sálu nám toho po nich moc nezbylo. Po bitvě u Moháče v roce 1526 získávají trůn na dlouhá léta Habsburkové a Čechům začínají pomalu a jistě horší časy.*

(nápís Praha 1600)

Ján Jesenský (pitvá tělo): Milí kolegové lékaři. O těle se naučíte nejvíce, pokud se mu dostanete pod kůži. Jen tak zjistíte, kde co je a jak co funguje. (vyndá plíce) Hle plíce na dýchání, žaludek na trávení (ukáže žaludek) a střeva a konečník na... (odkašle si) Také mozek zde máme - na přemýšlení (ťukne se do čela) Víím, že tohle se Habsburkům - katolíkům - příliš líbit nebude, ale bez názorné ukázky se lékař jen těžko naučí znát lidské tělo a léčit ho.

(přichází Jan Amos Komenský a píše cosi do knihy – název Orbis pictus)

Jan Amos Komenský: Přesně tak pane Jesenský, pokud si žáci mohou vše prohlédnout, osahat, vyzkoušet či zahrát, je to pro ně ideální způsob učení! I já o tom již dlouho přemýšlím, jak dětem jejich školní léta zpříjemnit a učení ulehčit. (jde do rohu, pozoruje a zapisuje)

(nápís 1620 Bílá hora)

vypravěč: *Ano, ano, ani ne dvě hodiny tato bitva trvala a jaké následky měla...*

(přichází Jan Mydlář a zatkne Jána Jesenského, nápís 1621, obrázek Staroměstské náměstí-PC)

Jan Mydlář: (k lidem, sundá kápi): To jsem si ale vybral zaměstnání, 25 bratrů ve víře musím popravít – oběsit nebo jednou ranou mečem hlavu švihem srazit. Jejich hlavy pak na hradby nabodnout.

(k Jánu Jesenskému, nandá kápi): Bratře, jsem také kališník, proto Ti slibuji, na jedno seknutí Ti hlavu srazím, aby ses netrápil. Jen Ti, Jane Jesenský, musím nejprve jazyk vyříznout, tak to císař Ferdinand II. nařídil... (popraví Jana Jesenského)

(vezme hlavu do ruky): Dlouho budou tyto hlavy na hradbách Čechy strašit, aby mlčeli a proti svým pánům se nestavěli!!

vypravěč: *27 pánů bylo popraveno a Češi poznali, že s Habsburky žádná legrace nebude...*

Jan Amos Komenský: Tohle snad nemůže být pravda! Musím utéct, pryč ze svých milovaných českých zemí. Vezmu to přes polské Lešno do Švédska a pak (projde se)...

Až tady v Nizozemí, v Amsterodamu (na PC) nacházím trochu klidu, ale po Čechách se mi velmi stýská. Kéž bych se tam mohl jednou vrátit. Doufám, že vláda věcí tvých se zas do tvých rukou navrátí, Ó lide český!

(nápís listopad 1670)

Mé dny jsou sečteny, už neoslavím 28. března své 79. narozeniny. Kéž všichni učitelé v tento den slaví za mne!

A kdyby nějakou ulici v Čechách po mně lidé pojmenovali a školu v ní postavili, to by se mi líbilo! Byla by to jistě ta nejlepší škola na světě. (umírá, na PC Naarden)

vypravěč: *Po více než 100 letech útrap nastává období rozumu, kterému se říká osvícenství, a u nás vládne žena! No jak říkám, období rozumu...*

(přichází Marie Terezie)

Marie Terezie: (směrem k rodičům) Ale vás tu je, děti moje! A vy se doposud jen doma nebo na poli flákáte? Ani podepsat se neumíte! To by nešlo! Do lavic sednout a učit se číst, psát a počítat! V červenci a v srpnu můžete rodičům na poli pomáhat, prázdniny tomu můžeme říkat. I já svých 16 dětí do školy pošlu a až vystudují, dobře je po celé Evropě provdám a ožením. (mne si ruce) Pojď ke mě Marie Antonie, dcero má milovaná.

Marie Antoinetta: Ano mamá, co si přejete? Kam mne provdáte? (k lidem) Jen ne do Francie. Ludvík XVI. a celá francouzská šlechta tam pyšně vládne, nemusela bych dobře dopadnout. (posadí se ke stolu a cosi píše)

Marie Terezie: To je nápad!! A neboj se, dcero a uč se, uč.

Školní docházka už funguje, jak má, tek copak bych ještě zreformovala? (zamyslí se)
Příjmení lidem dám, lepší armádu vybuduji, domy popíšeme čísly, míry a váhy sjednotíme.
A můj syn by mohl nevolnictví zrušit a také náboženskou svobodu prosadit. Josífku! (zavolá do dveří a odchází).

vypravěč: *Josef II. matku poslechl a ještě brambory nás naučil jíst!*

Marie Antoinetta (zavře oči): Vidím mnoho rozhořčených chudých lidí, kteří na mne křičí a s Ludvíkem na popraviště ženou. Ach, gilotina se na slunci leskne! (na PC gilotina)

(otevře oči): To mě nějak bolí krk, asi od toho učení. Půjdu si dát obklad. (odchází)

vypravěč: *A máme tu další problém, Češi by chtěli česky mluvit, číst i učit se!! Chápete to? To jim Staromák v roce 1621 nestačil? Pravda, už je tomu nějaký ten pátek, máme 19. století. I ženy začínají za svůj národ a řeč bojovat.*

(přichází Božena Němcová)

Božena Němcová: (k lidem) Řekněte mi, jak se má žena jako já uživit. Manžela mi do Uher za pár zlatých pracovat poslali a na mne, chuděru, ještě po pohřbu Karla Havlíčka Borovského tajnou policii nasadili. Nikdo už se se mnou nechce stýkat. Ani Alois Jirásek, ani Josef Kajetán Tyl. Nezbyvá mi tedy nic jiného, než psát, abych své děti uživila.

(sedne si ke stolu): Ale o čem bych měla psát? Nějakou pohádku? Co třeba: (čte názvy z papíru a dělá, že píše)

O Popelce, Sedmero krkavců, Princ Bajaja, Četr a Káča. (směrem k lidem): Znáte je, děti? A líbí se vám? Mám psát ještě? (zase čte názvy z papíru a dělá, že píše) Třeba, třeba: O perníkové chaloupce, Princezna se zlatou hvězdou, Pyšná princezna, O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku, O kohoutkovi a slepičce nebo Jak se Honzík učil latinsky. Tak.(udělá velkou tečku a vstane)

Sud kulatý, rys tu pije, to se mi ty pohádky už zajídají. (sedne si) Zkusím nějakou povídku. Ale o kom? (zamyslí se) Kdypak jsem byla naposledy šťastná? Snad jako malá holka, když se o mne v severních Čechách starala babička. Ano, napíši o babičce! (na PC sousoší babičky) Trochu si ji romanticky předělám, lidé mají raději šťastné příběhy. Nikdo nemusí vědět, že má babička zemřela chudá a sama. Tak hotovo, už mne ruka bolí (udělá tečku, vezme knihu a odchází) Snad se bude lidem líbit!

vypravěč: *Šťastná to žena? Tak to si rozhodně nemyslím!*

(za prostěradlem přichází sousoší a Josef Václav Myslbek)

vypravěč: *Co to tu tesáte, pane Myslbeku? (na uších sluchátka a tesá do prostěradla). A jakou píseň posloucháte? (hraje píseň Kde domov můj)*

Josef Václav Myslbek: Poslouchám tu odrhovačku z Fidlovačky od Tyla. V roce 1834 ji hráli poprvé v divadle a lidem se moc líbí. Kdyby se snad jednou stalo, že by se náš národ svobodným stal, mohla by třeba hymnou být.

vypravěč: *Pšt, tohle vůbec neříkejte nahlas, kdyby nás slyšel někdo z tajné policie, tak nás okamžitě zavřou a dostaneme frak-to jako doživotí. Raději dále tesejte.*

(začne čichat) *Co to cítím, že by kouř? Ano, někde hoří!!*

(přiběhne hasič s hadicí a stříká směrem k interaktivce - plameny, nápis 1881)

hasič: A je na troud! Zvládneme postavit nové? To se na něj bude muset snad celý národ složit!

(hasič odchází)

(nápis 1883, národní divadlo PC, opera Libuše-na scénu vykukne Libuše)

Libuše: Tuhle nádheru složil Bedřich Smetana o mně!!! (a odchází)

vypravěč: *Tak už to odhalte, pane Myslbeku, 30 let tu mlátíte kladivem a pořád nic!*

(odhalení sousoší – i sousoší na PC)

OBRAZ 6 *(František Josef I., Sissi, Tomáš Garrigue Masaryk, Adolf Hitler)*

(přichází František Josef I. a Sissi)

vypravěč: *Přichází nejkrásnější císařovna v celé Evropě Alžběta Bavorská a její manžel císař František Josef I.! Zavítali k vám až z daleké Vídně.*

František Josef I.: Jak Fám to dnes sluší, drahá Sissi!

Sissi: Aby ne! Fíce než dFě hodiny mne česaly mé služebné. 5 kilogramů Fází mé Flasy, těžkou hlaFu mám. A co ty Uhry, ty se mne natrápí, co s nimi budeme, drahý, dělat? PoFolíme jim autonomii.

(nápis 1867)

František Josef I.: Ano drahá, splním fše, co Fám na očích uFidím.

Sissi: Děkuji Franci, odjíždím se zotaFit na jih, k moři. Snad se mi tam nic nestane a brzy se Frátím.(zapíchne se pilníkem)

František Josef I.: Ach ne! Má dFahá, dceru a syna jsme ztratili a teď i Fás. Hlavně aby synoFec František Ferdinand de Este byl F pořádku a mohl po mne úřad přeFzít.

(střelba, nápis 1914)

František Josef I.: Fyhlašuji Srbsku Fálku a bude se nazýFat prFní sFětová!

(odchází a přichází Tomáš Garrigue Masaryk)

TGM: To nedopustím, chlapi, (směrem k divákům), legie utvořte, proti Rakousku Uhersku společně bojujme. Vy se zbraní a já s tužkou v ruce. Až do Ameriky pojedu ...

(nápis 28. 10. 1918)

TGM: Lidé, slyšte, jsme národem svobodným, ve státě Československém na demokracii založeném teď žijeme! Pracujte a žijte v pravdě, protože PRAVDA VÍTEŽÍ.

(PC obrázek prezidentské standarty, nápis 1935)

TGM: Již nemohu svůj úřad zastávat (vezme telefon), Edvarde, veď tento stát dále v mých stopách, ale pozor, na západě nějaký Hitler již 2 roky je kancléřem a nehezke, nacionalistické má myšlenky. To my vlastenci nemůžeme dopustit, aby český národ zase trpěl!

(nápis: Tomáš Garrigue Masaryk, zasloužil se o stát)

(k lidem): Lidé, nikdy nezapomeňte na mne a mé ideály. NIKDY!! (TGM odchází)

(přichází Hitler a mne si ruce, nápis 1938)

Adolf Hitler: Už mám Sudety a Češi ani nepípli, jen Beneš zdrhnul někam do Británie. Zkusím je obsadit celé, Hácha se jistě také vzpouzet nebude a Slováci se ke mně jistě přidají.

(15. 3. 1939, Hitler si znovu mne ruce)

Adolf Hitler: A je to, a teď hurá na Polsko!

(1. 9. 1939) S pomocí přítele Stalina jsem Polsko obsadil a teď vzhůru do Moskvy. Smlouva, nesmlouva, chci celou Evropu.

vypravěč: *Velmi krutá je tato válka, která se nazývá 2. světová. Češi ale nepřestali věřit ve svou sílu a v roce 1942 dokonce provedli úspěšný atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha.*

Adolf Hitler: Ti proklatí Češi, na Sibiř s nimi, tohle nemohu nechat jen tak! Lidice a Ležáky lehnou popelem a každý, kdo má s atentátem i zdánlivě něco společného, bude mrtev.

(1945)

Adolf Hitler: Evo, ženo moje (volá ke dveřím), spolkní ten jed, i já se zabiji, bojím se, abych se nemusel zodpovídat ze svých hrůzných činů! (zastřelí se)

OBRAZ 7 *(Klement Gottwald, Milada Horáková, Leonid Iljič Brežněv, Alexander Dubček, Marta Kubišová, Václav Havel, Libuše)*

vypravěč: *A to je konec jednoho zlého období, ale co nás čeká dále?*

(přichází Klement Gottwald, papíry v ruce)

Klement Gottwald: Právě jsem se vrátil z hradu a chci Vám oznámit, že prezident Beneš všechny mé požadavky přijal! *(všichni jásáme)*

A copak to tady čtu? Milost doktorce práv Miladě Horákové mám udělit? Že byla za války mučena a vězněna? Ale za První republiky byla v parlamentu a stále uznává odkaz prezidenta Masaryka.

(přichází Milada Horáková, na PC obraz soudu)

Máte nám snad co říci na svou obhajobu, doktorko?

Milada Horáková: Slavný státní soude, je mi těžko, přetěžko, nalézt důvody pro svoji obhajobu. Své činy jsem dělala vědomě a chci za ně nést plnou odpovědnost a odevzdaně přijmu trest, který bude pro mne nalezen. Ale v zásadě setrvávám ve svém přesvědčení, které jsem opírala o názory osob, jež pro mne byly celý život autoritou. Jsou to Tomáš Garrigue Masaryk a Edvard Beneš. Myslím si též, že v tomto státě by nemusel nikdo pro své přesvědčení umírat či chodit do vězení, pokud bude poctivě pracovat.

Klement Gottwald: Milost neudělím, a ani jinému politickému vězni, ba naopak, ještě jejich řady rozšířím. Kdo není s námi, ten je proti nám. *(odchází)*

(nápis 27. 6. 1950)

Milada Horáková: Padám a padám, tento boj jsem prohrála, odcházím čestně. Miluji tuto zem, miluji tento lid, budujte mu blahobyť. Odcházím bez nenávisti k vám. *(skloní hlavu – ticho!!! – pomalu odchází)*

vypravěč: *A tak se stala demokracie opět cizím, zakázaným slovem a pouhým snem pro většinu Čechoslováků. Na lepší časy se začalo blýskat na jaře roku 1968.*

(přichází Brežněv s papírem v ruce, pak Dubček)

Brežněv: Vítej, *(líbají se)* Sašo, tohle nemůžeš v Československu dovolit, lidé začnou mít svůj názor a říkat ho nahlas. Jezdit kam se jim zachce a studovat bude kdekdo. Vláda se vám vymkne z rukou. Vždyť bude revoluce!

Alexandr Dubček: Ale ne, nebude, Leonide Iljiči, je to stále socialismus, ale s lidskou tváří, s nádechem demokracie.

Brežněv: Fuj, tohle slovo přede mnou už nikdy neříkej a tady podepiš, že má sovětská vojska budou u vás hlídat správný vývoj socialistického Československa. Klidně třeba 20 let (podívá se na lidi) Nebo i déle!

(Dubček podepíše, Brežněv vezme papír a odchází, nápis 21. 8. 1968, PC okupace)

Alexandr Dubček: Tohoto se dále účastnit nemohu, Gustáv Husák se už třese na moje místo a já půjdu raději do továrny pracovat.

(na scéně zůstane a pracuje, přichází Václav Havel a Marta Kubišová-zdraví „V“, nápis 17. 11. 1989, Dubček se k nim přidá)

Marta Kubišová: Zpívá píseň Modlitba pro Martu.

Marta Kubišová: (zvolá): Havel na hrad!!! (udělá „V“ a odchází spolu s Dubčkem, nápis 1.1 1990)

(PC fanfáry z Libuše, nakoukne Libuše)

Václav Havel: (přijde, vytáhne si kalhoty, projde se a sedá ke stolu, nasazuje si brýle)

Milí spoluobčané. 40let jste v tento den slyšeli z úst mých předchůdců totéž, jak naše země vzkvétá, kolik bilionů tun oceli jsme vyRRobili, jak jsme všichni šťastni, jak věříme své vládě a jaké peRRspektivy se nám otvíRRají. Ale já vám nebudu lhát. (sundá si brýle a podívá se na diváky) Naše země nevzkvétá!!!!

KONEC

vypravěč: *Po Václavu Havlovi zastával 10 let úřad prezidenta pan Václav Klaus a v současné době je to pan Miloš Zeman.*

Od 1. 1. 1993 už nejsme Československo, a to že máme dnes demokracii, jsme my zatím ještě úplně nepocítili. V našich domovech je totiž naštěstí nastolena totalitní vláda jedné strany, a to strany Vás – rodičů. A my jsme za to vděční a máme Vás moc rádi. Děkujeme.!!

Na závěr si společně zazpíváme písničku Jaroslava Hutky – Náměšť, kterou jistě znáte.

OBSAZENÍ:

ADOLF HITLER –

ALEXANDER DUBČEK –

ALŽBĚTA (ELIŠKA) POMOŘANSKÁ –

ALŽBĚTA BAVORSKÁ „SISSI“ –

ANNA SVÍDNICKÁ -

BOŽENA NĚMCOVÁ –

DRAHOMÍRA –

ELIŠKA PŘEMYSLOVNA –

FRANTIŠEK JOSEF I. –

HASIČ, MARTA KUBIŠOVÁ –

JAN AMOS KOMENSKÝ –

JÁN JESENSKÝ –

JAN LUCEMBURSKÝ –

JAN MYDLÁŘ –

JAN ŽIŽKA –

JOSEF VÁCLAV MYSLBEK –

KAREL IV. –

KAZI –

KLEMENT GOTTWALD –

KNĚŽNA LIBUŠE –

KNÍŽE BOLESLAV –

KNÍŽE BOŘIVOJ –

KONSTANTIN –

LEONID ILJIČ BREŽNĚV –

MARIE ANTONIE (ANTOINETTA) –

MARIE TEREZIE –

METODĚJ –

MILADA HORÁKOVÁ –

MISTR JAN HUS –

PRAOTEC ČECH, IT TECHNIK –

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ –

SVATÁ LUDMILA –

SVATÝ PROKOP –

SVATÝ VÁCLAV-

SVATÝ VOJTĚCH –

TETA –

TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK –

VÁCLAV HAVEL –

VYPRAVĚČ –

ZIKMUND LUCEMBURSKÝ –